

Tara

Tara kwam net als haar roedelgenoot Claire in december 2021 bij ons in opvang. Maar daar hielden de overeenkomsten toch grotendeels op. Tara vond haar opvanggezin prima.

Waardering Nog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

Ze liet zich graag door aanwezige salukidame -die intussen al heel wat ervaring had opgedaan met opvangsters van verschillende pluimage- vertellen wat wel mocht en wat niet mocht. Iets van tafel pakken bijvoorbeeld was ten strengste verboden: wat ik niet mag, mag jij zeker niet!

Verder was Tara een bijna voorbeeldige opvanghond, zij het dat ze een gat gemaakt had in het fijnste vest van haar opvangvader. Die had daar wat brokjes in laten zitten en ja, die moet je dan natuurlijk toch wel te pakken zien te krijgen. En dan is gewoon recht op je doel af, dwars door het breisel, veruit de kortste klap.

Tara was aan de lijn niet heel erg makkelijk, maar haar reactie was overduidelijk te verklaren uit haar angst voor andere honden. Al snel bleek dat troostend of kalmerend toespreken eigenlijk een averechts effect had. Tara reageerde beter op een resolute en opgewekte houding van de mens die haar riem in handen had. Langzaam, heel langzaam kwam er toch enige verbetering.

En toen kwam er een mail van alweer mensen die in de beginjaren van Voordewindhond een kortharige saluki van ons had. Vlijtige lezers van deze site herinneren zich hem misschien nog wel. Hij heette Boaz en had enorm kromme poten. Bozi, zo werd hij genoemd, was op hoge leeftijd overleden en ondanks de aanwezigheid van een jonge Mechelaar werd het gebrek aan windhond gevoeld. Of Tara niet een goede hond zou zijn om de Mechelaar gezelschap te houden.

Hm, we hielden wel een beetje ons hart vast, maar ook weer niet, want we hadden gezien dat Tara met wat zij als 'haar eigen hond' beschouwt prima uit de voeten kan. En dus gingen we een rondje *Mechelaar meets Chart Polski* doen. Dat liep eigenlijk nog best wel redelijk en ook de wandeling in het bos verliep zonder incidenten. Na enig overleg werd besloten dit onwaarschijnlijke duo een kans te geven.

Intussen heeft Tara haar positie in haar nieuwe huis volledig duidelijk gemaakt. De grootste mand is voor haar. En als de Mechelaar zich netjes gedraagt, dan mag hij -soms- even erbij liggen. Buiten hebben beide honden volledige andere agenda's: de een is geobsedeerd door lekkere luchtjes, de ander door stokken en takken.

Tara, verder op deze weg! En geen ruziemaken, dat is echt nergens voor nodig!